

A Bea Cano

La sendera sempre és la mateixa.

Amunt i avall, amunt i avall, sentir els peus sobre la terra, aqueixa escalfor que tremola en la carn, pensar, també somiar, preservar la fe, no abandonar l'esperança, la vida, al capdavall.

Amunt i avall, avall i amunt, silenciosa s'acosta la nit en la finca on escric cadascuna de les postals; espolsar la pols intel·lectual, acatar amb mans obertes els mots d'un cel blau, creure en aquest present tot i trobar-se gangrenat, imaginar com, al col·legi, somriuré els infants, treballar contra tot pronòstic, amb dignitat.

Amunt i avall, amunt i avall i pensar-te lliure, sempre amb el teu somriure en el treball, amable, servicial. Tu serveixes atenta als altres, enmig dels núvols que, ara mateix i en la teua absència, semblen fixes des d'aquests finestrals.

Vivim alienats, humans inútils per canviar tants falsos dies, creguts de no sé quins estranys poders, enganyats.

Però ara sóc jo qui camine i m'agafe com l'últim remei a la teua bella **abraçada**. Si et plau, no em deixes perdre en el miratge d'aquestes paraules.

Sempre és la mateixa sendera que em duu amunt i avall.

No t'allunyes massa, obre'm la mirada, les teues mans.